

↳ Purosz Leonidasz

Mi vagyok

mi vagyok én mi
mi vagyok ember
ki hülye élni
isten lett ezért

mi vagyok erő
az üres csöndből
világteremtő
magányos vezér

mi vagyok csaló
eleve hazug
birtoktagadó
birtoklási vágy

mi vagyok Anna
nélküled semmi
mi megmaradna —
te vagy a világ

Anna

Szívfehély.

Csalok

Ősz van. Játszunk megint,
egymást nézve, csöndben.
Te fiúkkal sétálsz,
én ronda lányokkal
dugok a parkban,
amíg a hűlő
idő engedi.

Végül is teljesen
szabályosan játszunk.
Neked nincs kockázat,
nekem meg legális —
senkid nem vagyok;
ez a kiskapu:
nem csalhatlak meg.

Így, ilyen korrektül
telik el minden ősz.
Egymást nézve, csöndben,
szabályosan játszunk.

Pedig én csalok.
Csalok, mert tudom:
nem figyelsz oda.

Szerethető csapat

1
Kínosan röhögünk a haverokkal:
ennyi volt megint.
Pedig tudni lehetett,
a papírforma ez volt.
Papírforma, papírforma.
Tényleg tudni lehetett.

A lényeg: szerethető csapat.
Voltak helyzetek,
volt itt minden,
szerethető csapat.
Tudni lehetett.

A közönség tapsol.
Ami a legszánalmasabb,
a végén, vert állásnál
mintha még
mi húztuk volna az időt.

Kínosan röhögünk:
papírforma,
tudni lehetett.

2
Szerethető csapat vagyok én is.
És most vert állás van.
Pedig voltak helyzetek.

Nyilatkozni kell majd,
hogy hajszálon múlt az egész,
vagy elég lesz annyi is:
papírforma.
És hogy tudni lehetett.

Labdám a szögletzászlónál,
a közönség tapsol,
szerethető csapat.

Le kéne fújni már
ezt a kurva meccset,
vert állás van.
Vert állás van nagyon.

Labdám a szögletzászlónál,
kínosan röhögök:
papírforma,
beszívom a pálya illatát —
tudni lehetett.

Nárcisz

addig retusálok
a hibáidat, míg végül
én maradok a helyeden

Hatnegyven

1
...mert nem foggal-körömmel védelek:
a fogat, a körmöt védem én —
az abszurd rémálmot, hogy megszerezzelek.

Kora hajnal lehetett, amikor fölkeltem,
és először jutott eszembe az, hogy
nem te kellesz nekem.
Gondolhatnád: ez akkor lezárást jelent.

Aztán ahogy elbotorkált a maradék éjszaka,
valami merőben ismeretlen
nyugalom kezdett el fojtogatni.

2
Hétre állítottam ébresztőt, és egy ideje
már mindig hatnegyven van:
visszaalszom, hogy ne legyen
lelkiismeret-furdalásom.

Pusztítás

1
isten vagyok áruló
gyűlölöm mit alkottam
éjjel élém táruzó
világ hever halmokban

megkísért hát pusztuljon
én vagyok az istene
csonthéjára víz hulljon
gyilkos eső hintse be

2
viharzájba szél pisszeg
istenkarom kitérom
meggyilkolni épp viszlek
anna anna világom

▸ *Solymosi Bálint*

A Rózsafüzér Királynője avagy egy utazó napjai

[Jungmannova, Prága, CZ]

Egy egész estét betöltő baleset zenéje, ez lett hát, mondja magában az utazó, a Nick Cave & The Bad Seeds a Rózsafüzér Királynője által várva várt koncertje, ki tehet róla? Már túl van a gúnnyal telt önsajnálaton, amellyel hallgatta; már túl van a „push the sky away” refrénje alatt a pult előtt ragyogva terülő száznyi gyöngy megható és egyúttal dermesztő *látványvilágán* is. Itt kint, a nyárutói szélben, mielőtt fölfalják a táncoló, zörgő szeszek és kávék, az utazó úgy vélekedik a jövőről, hogy az valójában szükségtelen, megint egy értelmetlen lépés volna lefelé, a szennyen át..., esetleg más (világ)látással hab, szeszek és kávék fölé a tajték. Az eleddig végbemenő élete (mely nem akar múlni) irgalmatlan lázalomként támadja minden tettét, mely tettek, valljuk meg, mondja magában az utazó, végül is kimerülnek abban, hogy jár (*mint járvány* a léte). Egyfajta varázslat az ő utazása ebben a világban; itt is, ott is leereszkedik, megy lefelé, aztán fel, felüti fejét így ötvenvalahányon túl is a mocsok nyomoron át (*az állatja*), az élni akarás hiúságának disztrakciója. Mikor aztán elnyeli a zenei háttérnek lefestett baleset, mert már túl hülye meghülyülni (ahogy mondják, írom fel jegyzetfüzetembe itt, nem messze a Mozarteumtól), olyan finoman és alázatosan működik minden körülötte, hogy nem gondol tett- és teremtményhiányra, arra, hogy ha az emberek találkoznak egymással, azért találkoznak, hogy kiderítsék, hol és miként sújthatnak le *a Másikra*. A Rózsafüzér Királynője ártatlan, de az utazót nem ártatlanságának végzetes vélelme fojtja majd..., hanem egy ismeretlen gyöngysor, amely úgy oldódik meg, mint szerelmük problémája. Ennek az ismeretlen gyöngysornak az elszakadása és ragyogva szertegurulása, ez fojtja majd vissza hátralévő életébe’ a könnyörgést.

[Bartók Béla út, Bp., H]

Olyasmit kellett tennem, amitől mélyen ólálá kerülök, hogy újra fölnézhessek rá, és megváltást remélhessek tőle. *Bocsáss meg! Bocsáss meg!*, zokogtam, és letérdepeltem elé.

[Kiss János altábornagy utca, Bp., H]

Az utazót magára hagyja a Rózsafüzér Királynője a szélforgókkal és az őt dicsőítő legbensőbb beátussal, hogy majd énekelje meg, honnét fú a szél, ha az erkélyen ülve fölfogja. Amúgy gyönyört fest a kora őszi lelombozódás az utazó lelkébe’, miközben egy újabb cigarettát sodor, és fölnézvést látja, ő most lép le az úttestre, de úgy, mintha a szoknyája fellebbenő spirálja már tudná, amire számított, az lesz. Nem tévedhet, boldogságának nincs hiánya, ha nem ismeri a járást errefelé, tehát nem is kell foglalkoznia a következményekkel. Az utazó (írom föl jegyzetfüzetembe) este ered a nyomába, majd vissza az újabb lakhelye felé, és úgy észleli, ott is fény gyúl az ablakokban, ahová nem társsal, gyerekekkel érkeznek haza a lakók, és onnan is emberek beszéde hallatszik, ahonnan az enyhe későnyári időjárás sem hozhatna szóba egy közös sétát..., de ez tetszik. Ezek szerint, gondolja az utazó, istennek sok minden tetszik, *egyedül ő, saját maga* nem. Így hát, *egyedül marad az én a beátussal*, és tüzet fog, ahogy elhúzza a függönyt — összehangolva mozdulatát kilátásaival.